

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 351/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. augusta 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Arendackým, Železničiarska 13, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9 Co 400/2013 z 19. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. júla 2015 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa

čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 400/2013 z 19. marca 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

„V konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 58 C 3/2012 sa sťažovateľkina právna predchodkyňa domáhala vrátenia daru – 2-izbového bytu č. 61 na 6. poschodí bytového domu na [REDAKOVANÉ], spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastníckeho podielu k pozemku o veľkosti [REDAKOVANÉ], nachádzajúcich sa v katastrálnom území [REDAKOVANÉ], obec [REDAKOVANÉ], zapísaných na LV č. [REDAKOVANÉ]. Po smrti pôvodnej žalobkyne vstúpila do konania na jej miesto sťažovateľka ako dedička (v priebehu odvolacieho konania).

Rozsudkom zo dňa 28. 2. 2013, sp. zn. 58 C 3/2012 Okresný súd Bratislava II žalobu zamietol. Na odvolanie právnej predchodkyne sťažovateľky Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací rozsudkom zo dňa 19. 3. 2015, č. k. 9 Co 400/2013 rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že prvostupňový súd svoje rozhodnutie riadne a vyčerpávajúco odôvodnil.“

Podľa názoru sťažovateľky nie je napadnuté rozhodnutie riadne odôvodnené, pretože v konaní nebola posúdená otázka, či darovacia zmluva uzatvorená medzi právnou predchodkyňou sťažovateľky a jej synom [REDAKOVANÉ] (ďalej len „odporca“) vystupujúcom v konaní v procesnom postavení odporcu je platným právnym úkonom. Uvedenú skutočnosť bol krajský súd povinný vo vzťahu k potenciálnej absolútnej neplatnosti darovacej zmluvy posudzovať ex offio.

Okresný súd Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v rozsudku sp. zn. 58 C 3/2012 z 28. februára 2013 sa podľa sťažovateľky „v plnej miere venuje iba iným predpokladom na úspešné domáhanie sa vrátenia daru (predovšetkým správanie sa obdarovaného v rozpore s dobrými mravmi). Z uvedeného veľkého rozsahu iba jeden odsek, aj to nie výslovne, rieši otázku existencie darovacej zmluvy ako platného právneho úkonu... Napriek skutočnosti, že sťažovateľka pred odvolacím súdom namietala, že súd pochybil ak sa riadne nezaoberal platnosťou darovacej zmluvy, odvolací súd sa k tejto námietke žiadnym spôsobom nevyjadril. Z rozhodnutia odvolacieho súdu a v ňom obsiahnutého všeobecného konštatovania možno iba odvodiť, že ani táto námietka nemala taký charakter, aby sa odvolací súd ňou bol nútený zaoberať.“.

Sťažovateľka ďalej v sťažnosti poukazuje na dôkazy, z ktorých podľa jej názoru jednoznačne vyplýva nespôsobilosť právnej predchodkyne sťažovateľky uzavrieť darovaciu zmluvu, ktoré boli známe tak okresnému súdu, ako aj krajskému súdu a ku ktorým tieto súdy nezaujali žiadne stanovisko. V tejto súvislosti sťažovateľka uviedla:

«Súdu prvého (a napokon i súdu odvolaciemu) bolo známe, že na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 59 Ps/4/2012 prebieha konanie o zbavenie spôsobilosti [REDAKOVANÉ] (pôvodnej navrhovateľky). Toto konanie bolo zastavené z dôvodu jej úmrtia. V konaní bol za účelom rozhodnutia súdu vypracovaný posudok znalkyňou [REDAKOVANÉ] pod č. 11/2012 zo dňa 25. 08. 2012. Uvedený posudok sa nachádza v spise a okresný aj krajský súd s ním boli oboznámené. Zo znaleckého posudku vyplýva, že [REDAKOVANÉ] mala v roku 2003 náhlu mozgovú príhodu. Neurologické vyšetrenie už vtedy diagnostikovalo pretrvávajúci deficit v oblasti mnestických funkcií a univerzálnu artériosklerózu. Z lekárskeho nálezov [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (neurologická ambulancia) vyplýva, že od r. 2003 bola menovaná na ambulantných kontrolách. Uvádza sa, že sa reč po NCMP zlepšila, stále ale zhladáva slová, pre orientáciu v meste potrebuje doprovod, viazne čítanie, písmo aj počítanie. Posledná kontrola v ambulancii bola v novembri 2011 kedy [REDAKOVANÉ] prišla v doprovode dcéry, bola neistá, test hodín nezvládla. Diagnóza bola určená ako AS cerebri, demencia, parkinsonizmus.

V posudku sa ďalej uvádza, že [REDAKOVANÉ] dňa 29. 05. 2012 vyšetrila [REDAKOVANÉ] na odporúčanie obvodnej lekárky pre výraznú progresiu demencie. Od prekonaných mozgových príhod v r. 2003 a 2004 pokračovanie progresie poklesu pamäti, vštiepivosti a výbavnosti. Lekárka Diagnostikovala vaskulárnu demenciu ťažkého stupňa po cievnych poruchách v r. 2003 a 2004. Odporúčala: pacientka je plne závislá od starostlivosti druhej osoby. Nutnosť asistencie s príjmom tekutín, stravovania, užívaním liekov, bežnou hygienou, udržiavaním poriadku, cestovaním. Je riziko úrazu, zablúdenia, dehydratácie a malnutície. Riziko pri manipulácií s elektrinou a plynom. Tento stav nenastal v poslednej dobe, ale pravdepodobne podľa anamnézy trvá 6-7 rokov. Sporná darovacia zmluva pritom bola uzavretá len približne 11 mesiacov pred uvedeným lekársnym vyšetrením.

[REDAKOVANÉ] dňa 23. 05. 2012 po vyšetrení [REDAKOVANÉ] konštatovala, že v súčasnosti vykazuje známky univerzálnej artériosklerózy s obrazom počínajúcej demencie aj prejavmi organického psychosyndrómu po prekonaných cievnych príhodách mozgových. Pri uvedených diagnózach je značne emočne aj efektívne labilná, ľahko sa rozruší, má problémy s koncentráciou, vykazuje nerovnomerne rozložené poruchy pamäte, je neistá, nesamostatná, závislá na pomoci iných, osobnosť sa javí organicky zmenená, mierne deteriorovaná.

Znalkyňa po vyšetrení [REDAKOVANÉ] konštatuje, že posudzovaná je celkovo emočne aj afektívne labilná, zraniteľná, neschopná primeranej koncentrácie pozornosti, je celkovo neschopná orientovať sa v nových situáciách, je bezradná, nesamostatná, plne závislá od pomoci a starostlivosti druhej osoby. Potrebuje s ohľadom na deficit intelektových a pamäťových schopností neustálu podporu a asistenciu aj pri bežných denných aktivitách (hygiena, stravovanie, užívanie liekov, cestovanie a pod.) potrebuje aj emočnú, psychickú a sociálnu podporu a usmerňovanie aj pri minimálnych a elementárnych sociálnych situáciách. Znalkyňa u menovanej diagnostikovala vaskulárnu demenciu stredne ťažkého až ťažkého stupňa.

Znalkyňa na otázku súdu odpovedala: „Menovaná pani [REDAKOVANÉ] trpí duševným ochorením konkrétne vaskulárnou demenciou stredne ťažkého až ťažkého typu),

v dôsledku čoho nie je vôbec schopná konať samostatne a obstarávať si svoje veci. Je plne odkázaná na pomoc druhej osoby.“»

Sťažovateľka tiež poukazuje na judikatúru ústavného súdu argumentovala, že „porušením práva na spravodlivý proces môže byť aj situácia, kedy v hodnotení skutkových zistení absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, ale súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností nezhodnotil.

V predmetnej veci, ako bolo vyššie uvedené, sa súdy absolútne nevysporiadali s relevantnými a pre meritum veci rozhodnými argumentmi účastníkov konania a najmä okolnosťami, ktoré súdy boli povinné skúmať z úradnej povinnosti, v dôsledku čoho je podľa názoru sťažovateľky potrebné považovať závery napadnutého rozhodnutia súdu za nepreskúmateľné, resp. arbitrárne.“.

Sťažovateľka ďalej uviedla, že vzhľadom na nevysporiadanie sa s otázkou platnosti darovacej zmluvy jej všeobecné súdy konajúce v danej veci znemožnili domáhať sa v budúcnosti napr. určenia vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam.

Sťažovateľka v závere sťažnosti navrhla, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že rozsudkom krajského súdu bolo porušené jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zrušil uvedené rozhodnutie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Sťažovateľka taktiež žiadala priznať úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu o zamietnutí návrhu, ktorým sa právna predchodkyňa sťažovateľky domáhala proti odporcovi vrátenia daru na základe § 630 Občianskeho zákonníka z dôvodu jeho správania spôsobom hrubo porušujúcim dobré mravy, a to k právnej predchodkyňi sťažovateľky, ako aj k sťažovateľke (jej dcére).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie

všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Sťažovateľka predovšetkým namieta, že všeobecnými súdmi nebola posúdená procesná spôsobilosť právnej predchodkyne navrhovateľky uzavrieť darovaciu zmluvu, z ktorej vzhľadom na jej zdravotný stav vyplynula potreba zaoberať sa platnosťou tejto darovacej zmluvy. Na základe uvedeného je podľa názoru sťažovateľky rozsudok krajského súdu (v spojení s rozsudkom okresného súdu) nutné považovať za neodôvodnené a arbitrárne rozhodnutie.

Ústavný súd preskúmal sťažnosť spolu s napadnutým rozsudkom krajského súdu v rozsahu svojej právomoci danej mu ústavou, t. j. z pozície nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je ďalšou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva, a ako taký nie je oprávnený zasahovať do rozhodovacej právomoci všeobecných súdov, iba za predpokladu, že by nepostupovali v súlade s ústavnoprávnymi princípmi

spravodlivého procesu obsiahnutými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy. Vzhľadom na to ústavný súd posúdil namietaný rozsudok z toho hľadiska, či skutkové zistenia, ku ktorým krajský súd dospel, majú dostatočnú a racionálnu základňu, a či prijaté právne závery nie sú s nimi v extrémnom nesúlade. Zaoberal sa aj tým, či podaný výklad je ústavne konformný, resp. naopak, či ho nemožno kvalifikovať ako svojvoľný.

V namietanom potvrdzujúcom rozsudku krajský súd najskôr uviedol obsah odvolaním sťažovateľky (resp. jej právnej predchodkyne) napadnutého rozsudku okresného súdu, opísal doterajší priebeh konania a venoval sa obsahu odvolania. Následne ako súd odvolací v intenciách § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) na odvolacom pojednávaní podľa § 214 ods. 1 písm. a) OSP rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny využijúc možnosť skráteného odôvodnenia podľa § 219 ods. 2 OSP potvrdil po tom, ako dospel k záveru, že okresný súd vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, z výsledkov vykonaného dokazovania vyvodil správny záver a svoje rozhodnutie aj náležitým a vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil.

Krajský súd na strane 11 napadnutého rozhodnutia odpovedal na sťažovateľkou vznesené námietky, ktorými spochybňovala neskúmanie procesnej spôsobilosti pôvodnej navrhovateľky, a v tejto súvislosti aj neskúmanie platnosti darovacej zmluvy, keď uviedol:

„Na odvolacom pojednávaní dňa 19. 3. 2015 sa navrhovateľka pripojila k odvolaniu svojej právnej predchodkyne a doplnila svoje dôvody odvolania v tom zmysle, že prvostupňový súd pochybil, keď neskúmal procesnú spôsobilosť pôvodnej navrhovateľky, ktorá vzhľadom na svoju chorobu, vyjadrenú aj v znaleckom posudku, nemala procesnú spôsobilosť a vzhľadom na túto skutočnosť, sa nezaoberal ani platnosťou darovacej zmluvy. Keďže v tomto smere nebolo vykonané žiadne dokazovanie, žiadala napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie. Ďalej žiadala, keďže nie je možné uplatniť petit v pôvodnom konaní, aby odvolací súd pripustil zmenu návrhu tak, že žiadala určiť, že predmetný byt, ktorý bol bližšie špecifikovaný v pôvodnom návrhu, patrí do dedičstva po zomrelej [REDACTED].“

Odvolací súd uznesením, vyhláseným na pojednávaní dňa 19. 3. 2015, nepripustil v zmysle § 95 ods. 2 O. s. p. navrhovanú zmenu návrhu. Vzhľadom na nové skutkové okolnosti, uvedené počas odvolacieho konania, týkajúce sa platnosti darovacej zmluvy, ktoré neboli uvedené v pôvodnom návrhu ani počas konania na súde prvého stupňa, by výsledky doterajšieho konania, ktoré bolo zamerané na to, či boli splnené podmienky na vrátenie daru, nemohli byť podkladom pre konanie o zmenenom návrhu. Odvolací súd v tomto smere len dodáva, že za zmenu žaloby treba považovať aj procesný úkon, ktorým navrhovateľ, hoci požaduje rovnaké plnenie, tak následne činí na základe iných skutkových okolností, než tých, ktoré uviedol v žalobe /pozri R č. 33/2010/. Nadovšetko navrhovateľka pri navrhovanej zmene návrhu, nereagovala žiadnym procesným spôsobom na skutočnosť, že v čase rozhodovania odvolacieho súdu, vlastníkom bytu, ktorý bol predmetom darovania, už nie je odporca, ale [REDAKOVANÉ], rod. [REDAKOVANÉ] bytom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], ktorá nadobudla vlastnícke právo na základe darovacej zmluvy zo dňa 4. 7. 2014, o ktorej skutočnosti bola navrhovateľka oboznámená čítaním aktuálneho čiastočného LV č. [REDAKOVANÉ].“

Ako nedôvodnú vyhodnotil krajský súd i námietku sťažovateľky, resp. jej právnej predchodkyne, ktorou namietala nesprávne posúdenie nesplnenia podmienok na vrátenie daru podľa § 630 Občianskeho zákonníka, teda intenzitu správania odporcu spôsobom hrubo porušujúcim dobré mravy, resp. jeho sústavnosť k pôvodnej navrhovateľke, ako aj k sťažovateľke.

Podľa názoru ústavného súdu boli v konaní vykonané dôkazy riadne vyhodnotené z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti a vierohodnosti a v takto vykonanom vyhodnotení nemožno zistiť logický rozpor, prípadne zjavné priklonenie sa v prospech iba jednej zo strán konania. Pokiaľ všeobecný súd postupoval v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, ústavnému súdu neprislúcha, aby opätovne „prehodnocoval“ hodnotenie dôkazov všeobecným súdom. Úlohou ústavného súdu zásadne nie je posudzovať celkovú zákonnosť rozhodnutia, proti ktorému bola sťažnosť podaná, ale jeho úlohou pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je zistiť, či napadnutým rozhodnutím mohlo byť zasiahnuté do ústavou

alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd sťažovateľky. V tomto zmysle sa ústavný súd nezaoberá právnou argumentáciou všeobecných súdov, ale iba ústavnoprávnymi aspektmi konkrétnej veci (IV. ÚS 370/04).

Základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie, porušenia ktorých sa sťažovateľka dovoľáva, neznamená, že je jednotlivcovi zaručované priamo a bezprostredne právo na také rozhodnutie, ktoré zodpovedá jeho názoru, ale mu je garantované právo na spravodlivé občianske súdne konanie, v ktorom sa uplatňujú zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonom a ústavnými princípmi. Sťažovateľka mala v konaní nepochybne možnosť uplatniť pred súdmi oboch stupňov všetky procesné prostriedky na obhájenie svojich práv. Skutočnosť, že krajský súd (aj okresný súd) založil svoje rozhodnutie na právnom názore, s ktorým sa sťažovateľka nestotožňuje, neznamená, že je jej sťažnosť dôvodná (obdobne napr. m. m. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle judikatúry ústavného súdu by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný, čo nie je prípad sťažovateľky.

Ústavný súd k postupu krajského súdu, pokiaľ ide o ťažiskovú námietku sťažovateľky o nevykonaní dokazovania všeobecnými súdmi z hľadiska posúdenia procesnej spôsobilosti pôvodnej navrhovateľky uzavrieť darovaciu zmluvu a z toho vyplývajúcej potreby vyjadriť sa k platnosti tejto darovacej zmluvy, dodáva, že predmetná námietka bola sťažovateľkou vznesená až na odvolacom pojednávaní spolu s návrhom na zmenu žaloby, ktorú krajský súd uznesením nepripustil. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že aj v odvolacom konaní je potrebné primerane aplikovať § 95 OSP, teda platí, že zmena žaloby nesmie byť v rozpore so zásadou hospodárnosti konania. To, či dôsledky určitého procesného postupu alebo úkonu sú v súlade s touto zásadou, posudzuje súd. Ustanovenie § 95 ods. 1 OSP dáva preto žalobcovi možnosť zmeniť žalobu (len) so súhlasom súdu; súd zmenu žaloby nepripustí (tiež) vtedy, ak by výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom pre konanie o zmenenej žalobe (viď § 95 ods. 2 OSP). V prípade nepripustenia zmeny žaloby

pokračuje súd v konaní o pôvodnej žalobe, pričom žalobca môže uplatniť svoj nárok v novom konaní. V prípade pripustenia takého návrhu na zmenu žaloby odvolacím súdom by tento súd musel v rozpore so zásadou hospodárnosti konania vždy rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, aby o takto uplatnenom nároku konal a rozhodol. Ak by odvolací súd takto nepostupoval a o zmenenom nároku sám konal, potom by konal a rozhodoval ako súd prvého a súčasne jediného stupňa, čím by účastníkom konania odňal možnosť prieskumu nových skutkových zistení, teda by im odňal možnosť konať pred súdom, čím by neprípustne zasiahol do ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a Občianskeho zákonníka podstatne na posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a ústavne akceptovateľné. Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúvaní rozhodnutia prvostupňového súdu za legitímny s ústavným kritériám zodpovedajúcou mierou interpretácie na vec aplikovaných zákonných ustanovení a vylučujúci možnosť porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením v sťažnosti označených práv, sťažnosť podľa § 25

ods. 2 zákona o ústavnom súde pri jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2015